



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Marie Turkové v právní věci žalobce: **A. G.**, zast. Mgr. Alexandrem Vaškevičem, advokátem, se sídlem v Plzni, Františkánská 7, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 12. 10. 2005, č. j. 15 Az 357/2003 - 23,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II.** Žádnému z účastníků **se n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna zástupce stěžovatele Mgr. Alexandra Vaškeviče, advokáta, **se u r č u j e** částkou 2150 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále též „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá shora označený rozsudek, kterým byla zamítnuta jeho žaloba směřující proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 1. 2003, č. j. OAM-2145/VL-07-C10-2002. Tímto rozhodnutím nebyl stěžovateli udělen azyl pro nesplnění podmínek podle § 12, § 13 odst. 1, 2 ani § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu). Současně bylo vysloveno, že se na cizince nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

V žalobě, která směřovala proti uvedenému správnímu rozhodnutí, stěžovatel namítal nesprávné skutkové posouzení věci, jakož i to, že ve správním řízení mu byl k dispozici pouze tlumočník z ruského a nikoliv z arménského jazyka. Dovožoval, že v protokolu byly uvedeny

nesprávné údaje. Dále uvedl, že v České republice byl v péči psychologa, protože má psychické problémy způsobené jeho zážitky (tyto blíže nespecifikoval), a že během pobytu v pobytovém středisku byl napaden krajany za svou minulost (rovněž nespecifikoval). Požadoval zrušení napadaného rozhodnutí žalovaného správního orgánu a vrácení věci k dalšímu řízení.

V napadeném rozsudku dospěl Krajský soud v Ústí nad Labem, obdobně jako žalovaný správní orgán, k závěru, že stěžovatel zemi původu neopustil z důvodů upravených zákonem o azylu, tj. v důsledku pronásledování pro uplatňování politických práv a svobod, nebo pro odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů (§ 12 zákona o azylu). Uváděné problémy nelze podle Krajského soudu v Ústí nad Labem podřadit pod důvody vymezené zákonem o azylu. Soud přitom neshledal naplnění žádné z uváděných námitek, porušení zákona, či nesprávný postup žalovaného správního orgánu. S odkazem na uvedené krajský soud uzavřel, že napadané rozhodnutí žalovaného správního orgánu bylo vydáno v souladu s zákonem a žalobu proto jako nedůvodnou zamítl.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel kasační stížnost, ve které zejména uváděl, že byl pronásledován za členství v politické straně s názvem „Jerkrpah“ a měl obavu o svůj život. Dále uvedl, že správní orgán porušil ustanovení § 3 odst. 3, 4, § 32 odst. 1, 2 § 33 odst. 2, § 46 správního řádu a § 12 a § 91 zákon a azylu. K porušení uvedených zákonných ustanovení však krajský soud nepřihlížel, a tím došlo podle názoru stěžovatele k nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem. Požadoval zrušení napadaného rozsudku a vrácení věci k dalšímu řízení.

V kasační stížnosti stěžovatel rovněž požádal o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti a přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 14. 2. 2006, č. j. 15 Az 357/2003 – 34, byl stěžovateli ustanoven právní zástupce, Mgr. Alexander Vaškevič, advokát, se sídlem v Plzni, Františkánská 7, jehož prostřednictvím byla kasační stížnost ze strany stěžovatele dále doplněna.

V doplnění kasační stížnosti stěžovatel uvádí, že kasační stížnost podává z důvodů vymezených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). K ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že krajský soud (a žalovaný) nesprávným způsobem posoudil právní otázku, a sice zda lze na souzený případ vztáhnout ustanovení § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu, tedy že žádost o udělení azylu byla podána důvodně; v zemi původu byl pronásledován pro své politické přesvědčení a pro příslušnost k politickému uskupení Jerkrpah, což je podle stěžovatele důvod k udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. K ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. stěžovatel uvedl, že žalovaný provedl nedostatečným způsobem dokazování a na základě zjištěného skutkového stavu nebylo možno spravedlivě rozhodnout. V této souvislosti uvedl, že žalovaný nerespektoval situaci stěžovatele, který má omezené možnosti pro obstarání důkazů o perzekuci v zemi původu a krajský soud tuto skutečnost ponechal bez povšimnutí. K ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. stěžovatel uvedl, že soud nesprávným způsobem posoudil právní otázku, zda správní řízení netrpělo procesní vadou. Stěžovatel je přesvědčen, že žalovaný správní orgán porušil ustanovení správního řádu, která vyjmenoval v kasační stížnosti.

Závěrem stěžovatel poznamenal, že nesouhlasí ani se způsobem, jakým se krajský soud vypořádal s tvrzením žalovaného o neexistenci překážek vycestování. Uvedl, že soud

přehlíží situaci na straně stěžovatele, který svůj návrat s ohledem na chybějící ochranu ze strany policie nepovažuje za bezpečný; při návratu mu hrozí nebezpečí mučení, nelidského a ponižujícího zacházení. Stejně tak uvedl, že při návratu do Arménie mu hrozí persekuce a administrativní šikana ze strany státních orgánů.

Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém zejména uvedl, že popírá oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak správní rozhodnutí, tak i rozsudek soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy; odkázal na správní spis. Navrhl nepřiznání odkladného účinku a zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatel je zastoupen advokátem.

Nejvyšší správní soud dále vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je o kasační stížnosti rozhodováno přednostně a kde je žadatel chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 a 3 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza k pobytu nad 90 dní za účelem strpění pobytu na území, pokud předloží doklad o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany. Vízum za účelem strpění pobytu nelze udělit, pokud cizinec podává opakovaně kasační stížnost proti rozhodnutí krajského soudu, ačkoliv již o kasační stížnosti proti tomuto rozhodnutí bylo pravomocně rozhodnuto, nebo pokud cizinec na území pobývá na základě povolení k pobytu podle zvláštního právního předpisu. Časovou platnost víza za účelem strpění pobytu stanoví policie na dobu nezbytně nutnou, nejdéle však na dobu 1 roku. Na žádost cizince, není-li řízení o kasační stížnosti ukončeno, může být doba platnosti víza za účelem strpění pobytu prodloužena, a to i opakovaně). Ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumával napadené rozhodnutí krajského soudu v mezích důvodů vymezených stížnostními body (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Z kasační stížnosti vyplynulo, že stěžovatel kasační stížností uplatňuje důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 a), b) a d) s. ř. s.

Nejprve je třeba se vyjádřit k významu jednotlivých namítaných důvodů.

Význam prvního z uvedených důvodů, tj. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy „nesprávného posouzení právní otázky soudem“, spočívá podle Nejvyššího správního soudu buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Takováto pochybení v rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem však Nejvyšší správní soud neshledal.

Dále je třeba se vyjádřit k dopadu dalšího ustanovení a to § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., počítajícího s tím, že došlo k vadě řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. K významu první části (došlo k vadě řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu) je třeba podle Nejvyššího správního soudu uvést, že skutková podstata je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učinění správního skutkového závěru, vedl k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující orgán. Skutková podstata dále nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech skutkový materiál pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, přičemž tento materiál je nedostačující k učinění správního skutkového závěru. Význam další části označeného písm. b) § 103 odst. 1 s. ř. s. („při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto vytýkanou vadu měl soud napadené rozhodnutí zrušit“) se zakládá na faktu, že intenzita porušení řízení před správním orgánem byla v přímé souvislosti s následnou nezákonností tohoto rozhodnutí. K poslednímu možnému porušení z tohoto zákonného ustanovení („rozhodnutí správního orgánu je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost“) Nejvyšší správní soud uvádí, že jeho možný dopad je třeba posuzovat vždy ve spojení se zněním konkrétního rozhodnutí.

Ani jeden z důvodů vymezených v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. však Nejvyšší správní soud neshledal.

Konečně je třeba se vyjádřit i k významu posledního písmene cit. zákonného ustanovení, tj. písm. d) § 103 odst. 1 s. ř. s. První, tam upravený důvod (nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti rozhodnutí) spočívá podle Nejvyššího správního soudu buď v tom, že rozhodnutí vykazuje takové textové a formulační nedostatky, že z obsahu textu není dostatečně zřejmá souvislost s příslušnými podklady pro rozhodnutí, nebo příp. v tom, že i jinak text rozhodnutí obsahuje nejasné, rozporné či jiným způsobem nesrozumitelné údaje. Taková nesrozumitelnost rozhodnutí však v souzené věci podle Nejvyššího správního soudu nenastala. Následující důvod (nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí) je potom třeba spatřovat v tom, že se rozhodnutí neopírá o důvody, které opodstatňují dospět k určitému výroku rozhodnutí a možný dopad je třeba posuzovat vždy ve spojení se zněním konkrétního rozhodnutí. Konečně posledně jmenovaný důvod, tedy že se jedná o nepřezkoumatelnost spočívající v jiné vadě řízení před soudem, Nejvyšší správní soud poznamenává, že je třeba její význam posuzovat jako důvod pro zrušení rozhodnutí soudu prvního stupně pouze za předpokladu splnění věty navazující, tedy, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Ani takto vymezené důvody specifikované v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. však podle Nejvyššího správního soudu v souzené věci nenastaly.

Podle ustanovení § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, *bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*

Nejvyšší správní soud konstatuje, že podstatou a smyslem azylového řízení je udělit azyl toliko pro pronásledování za uplatňování politických práv a svobod, nebo z důvodu odůvodněného strachu z pronásledování z taxativně vymezených důvodů. Azylové zákonodárství České republiky přitom, a to v kontextu právních úprav azylu v jiných demokratických evropských zemích, vnímá právo na azyl jako právo na nezbytnou ochranu před výše uvedeným nebezpečím.

Z předloženého správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel podal dne 17. 4. 2002 žádost o udělení azylu, ze které zejména vyplynulo, že Arménii opustil z důvodů vyhrožování, vydírání a fyzického napadení při provozování obchodu. K vydírání došlo po volbách. Před volbami stěžovatele, který provozoval obchod se svým bratrancem, navštívili nějací lidé a řekli mu, že mají volit toho, koho oni chtějí. Tito lidé byli ze strany Azatutjun, stěžovatel s bratrancem mysleli, že jsou ze strany Jerkrapah, a tak je volili. Vydírán a napaden byl lidmi ze strany Azatutjun. Stěžovatel se obrátil ke straně Jerkrapah, ale tam mu nepomohli. Z protokolu o pohovoru k důvodům žádosti o azyl ze dne 12. 11. 2002 vyplynulo, že stěžovatel v letech 1994 – 1996 bojoval dobrovolně v Náhorním Karabachu, po zranění a propuštění do zálohy dostal přidělen malý obchod. Byl členem strany Jerkrapah, někteří lidé z této strany chtěli, aby stěžovatel ve volbách podporoval určitého kandidáta, kterého oni navrhovali. Během předvolební kampaně za ním přijeli, přivezli hlasovací lístky a požadovali, aby zajistil jejich kandidátovi 1000 hlasů ve volbách. Řekl jim, že tolik hlasů není schopen zajistit, začali mu vyhrožovat a chtěli po něm nějaké peníze. Za měsíc přijeli znovu, a požadovali – pokud chce zůstat žít v Arménii - za každý hlas, který stěžovatel nezajistil, nějaké peníze. Požadovali 5000 – 6000 dolarů, dal jim však jen 1000 dolarů. Oni jej odvezli a zbili tak, že se dostal do nemocnice. Také mu v roce 2000 vyhořel obchod. Po nějakém čase ti lidé zase přijeli, začali vyhrožovat a vydírat. Chtěli, aby další peníze opatřil od svých příbuzných, zatelefonoval otcí, ten přivezl nějaké peníze a oni stěžovatele propustili. Dále vyhrožovali, že pokud neopatří další peníze, zabijí jeho bratra. Poté, co byl podruhé zbit, obrátil se na policii, ale nebylo to nic platné. Na postup policie si nikam nestěžoval, na jiné orgány se neobrátil. Stěžovatel poté odjel na venkov, aby se tam ukryl, a potom vycestoval do České republiky. K dotazu, zda může předložit nějaké materiály, které by dokládaly jeho tvrzení, uvedl, že má pouze lékařské zprávy o svých zraněních, která utržil v Karabachu. Měl ještě lékařskou zprávu z pobytu v nemocnici v Armaviru, potvrzení o udělení vyznamenání a cestovní pas, tyto doklady mu však sebral převaděč. Ve spisu se nachází i stěžovatelem podepsané prohlášení o tom, že požaduje, aby řízení o azylu s ním bylo vedeno v ruském jazyce. Z obsahu správního spisu také vyplývá, že stěžovatel byl při pohovoru informován o tom, že pro posouzení jím uváděných skutečností má správní orgán k dispozici jako informace jmenovitě v příloze k protokolu o pohovoru uvedené četné zprávy MZV USA o situaci v oblasti dodržování lidských práv v Arménii a informace MZV ČR, a byl dotázán, zda se s jejich obsahem chce seznámit a popř. navrhnout jejich doplnění. Stěžovatel toto odmítl a na závěr protokolu vedeného za přítomnosti tlumočníka z ruského jazyka stěžovatel podepsal, že byl s obsahem protokolu seznámen, souhlasí s ním a nežádá žádná doplnění.

Z takto zjištěného skutkového stavu, a to v rozhodující míře přímo od stěžovatele, vycházel správní orgán, jakož i krajský soud, a jejich závěr o tom, že stěžovatel v žádosti neuvedl skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených zákonem o azylu, jakož i to, že se se svými problémy účinně neobrátil na příslušné orgány v zemi původu, tak plně vychází ze skutkového stavu zjištěného v průběhu správního řízení v souladu s příslušnými ustanoveními správního řádu; Nejvyšší správní soud s těmito závěry rovněž souhlasí a odkazuje na ně.

Konkrétnímu tvrzení stěžovatele, že krajský soud (a žalovaný) nesprávným způsobem posoudil právní otázku ve věci důvodnosti podání žádosti o udělení azylu, neboť byl v zemi původu pronásledován pro své politické přesvědčení a pro příslušnost k Jerkrapah, což je podle stěžovatele důvod k udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, Nejvyšší správní soud nemohl přisvědčit. Žalovaný správní orgán posuzoval tvrzení stěžovatele i na základě informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv v Arménii, a vydírání a fyzické napadení stěžovatele vyhodnotil jako napadení soukromými osobami, kdy jednání těchto osob nebylo motivováno snahou diskriminovat stěžovatele z důvodu jeho rasy, národnosti, náboženství, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání politických názorů, ale jednalo se o jejich soukromé zájmy a nezákonné jednání. Obdobně důvody žádosti o poskytnutí azylu vyhodnotil krajský soud. Nejvyšší správní soud je toho názoru, že stěžovatelem uváděné skutečnosti stran vyhrožování a vydírání ze strany soukromých osob, byť se jedná o skutečnosti závažné, pod důvody vymezené zákonem o azylu, konkrétně pod důvody vymezené § 12 písm. b) zákona o azylu, podřadit nelze a stěžovateli proto nepřisvědčil. Bez významu není ani skutečnost, že stěžovatel v zemi původu důsledně nežádal o ochranu orgány svého státu. K tomu Nejvyšší správní soud odkazuje i na svou konstantní judikaturu, např. na rozsudek ze dne 27. 8. 2003, sp. zn. 4 Azs 5/2003, ze kterého vyplývá, že *Žádost o azyl, jejímiž jedinými důvody jsou toliko potíže se soukromými osobami, spočívající ve vydírání a ve výhrůžkách je zřejmě bezdůvodná. Důvodem pro udělení azylu mohou být pouze tehdy, pokud by orgány domovského státu, u nichž by se žadatelka skutečně domáhala poskytnutí ochrany, nebyly schopny ochrany před takovým jednáním poskytnout. Na žadatele se v tomto případě nevztahuje ani překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona č. 325/1999 Sb., ve znění zákona č. 2/2002 Sb., a na rozsudek ze dne 27. 6. 2005, sp. zn. 4 Azs 395/2004, z něhož vyplývá, že Obecné tvrzení o pronásledování, bez prokázání existence takového pronásledování, za situace, kdy se stěžovatel účinně neobrátil se svými problémy na domovské orgány, nelze podřadit pod zákonem vymezené důvody udělení azylu.*

K další konkrétní námitce stěžovatele, že žalovaný nerespektoval situaci stěžovatele, který má omezené možnosti pro obstarání důkazů o perzekuci v Arménii a krajský soud se tímto nijak nezabýval a krajský soud tuto skutečnost ponechal bez povšimnutí, Nejvyšší správní soud uvádí, že žalovaný si obstaral pro své rozhodnutí dostatek důkazů, z kterých se dal řádně dovodit jím učiněný závěr, přičemž respektoval omezené možnosti stěžovatele a vycházel pouze z dostatečně prokázaných skutečností. Krajský soud pak rozhodnutí žalovaného řádně přezkoumal. Ani v této námitce proto stěžovateli Nejvyšší správní soud nepřisvědčil.

K námitkám, že soud nesprávným způsobem posoudil právní otázku, zda správní řízení netrpělo procesní vadou, a stěžovatel je přesvědčen, že žalovaný správní orgán porušil ustanovení § 3 odst. 3, 4, § 32 odst. 1, 2 § 33 odst. 2, § 46 správního řádu, uvádí Nejvyšší správní soud, že dospěl k závěru, že v odůvodnění rozhodnutí žalovaného správního orgánu jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou zde přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z provedených důkazů, přičemž krajský soud správně posoudil, že skutkový stav byl žalovaným správním orgánem zjištěn přesně, důkazy, které si správní orgán opatřil byly úplné a tyto vyhodnotil v kontextu platné právní úpravy a údajů uváděných stěžovatelem. Nelze tak přisvědčit uváděným námitkám stran nedostatečně, resp. nesprávně zjištěného stavu věci. Po posouzení stěžovatelem uvedených skutečností, jakož i obsahu spisu, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že k porušení zákona v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, nedošlo. K rozhodnutí Krajského soudu v Ústí

nad Labem, jakož i k jemu předcházejícímu rozhodnutí žalovaného správního orgánu, zaujal Nejvyšší správní soud názor, že uvedená rozhodnutí ani touto vadou netrpí.

K poslednímu tvrzení stěžovatele (o překážce vycestování) Nejvyšší správní soud uvádí, že vypořádání se s překážkou vycestování u stěžovatele považuje jak ze strany soudu tak ze strany žalovaného správního orgánu za dostačující, přičemž podotýká, že z dokumentů, z nichž vycházel správní orgán i krajský soud, nevyplynulo, že by navrátilví se žadatelé o azyl byli v Arménii pronásledováni, či že by jim hrozilo nebezpečí mučení, nelidského a ponižujícího zacházení, resp. persekuce a administrativní šikana ze strany státních orgánů. Nejvyšší správní soud rovněž odkazuje na výše uvedené závěry. Ani v této námitce tak Nejvyšší správní soud stěžovateli nepřisvědčil. K tomu Nejvyšší správní soud opakovaně i na svoji již výše citovanou konstantní judikaturu, jmenovitě na rozsudek ze dne 27. 8. 2003, sp. zn. 4 Azs 5/2003.

Lze tak shrnout, že v odůvodnění rozhodnutí žalovaného správního orgánu jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou zde přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z provedených důkazů, přičemž krajský soud správně posoudil, že skutkový stav byl žalovaným správním orgánem zjištěn správně, důkazy, které si správní orgán opatřil byly úplné a tyto vyhodnotil v kontextu platné právní úpravy. Nelze tedy přisvědčit tvrzení stěžovatele, že byla nesprávně posouzena právní otázka ve věci důvodnosti podání žádosti o udělení azylu, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav, stejně jako nelze přisvědčit tvrzení, že daná věc byla nesprávně právně posouzena v otázce, zda správní řízení netrpělo procesní vadou.

V žádné z uváděných námitek tak Nejvyšší správní soud stěžovateli nepřisvědčil a kasační stížnost proto jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci úspěch, žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto rozhodl tak, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

Vzhledem k tomu, že zástupce stěžovatele, Mgr. Alexandr Vaškevič, byl ustanoven soudem, přiznal Nejvyšší správní soud podle § 35 odst. 8 v návaznosti na § 120 s. ř. s. označenému zástupci za zastupování v řízení o kasační stížnosti odměnu, a to v celkové výši 2150 Kč, sestávající se z odměny dle vyhlášky č. 177/1996 Sb. (ve znění účinném ke dni poskytování právních služeb) za dva úkony právní služby (á 1000 Kč - § 11 odst. 1 písm. b/, d/ ve spojení s § 9 odst. 3 písm. f/ cit. vyhlášky) a dvou režijních paušálů (á 75 Kč - § 13 odst. 3 téže vyhlášky).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. února 2007

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu